

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXI. ZATURDAG den 13den JULY 1833. N. 28.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Kort Overzigt der Onderhandelingen te Londen.

(Uit het Amsterdamsche Alg. Handelsblad.)

De Heer Dedel, door den Koning belast met eene byzondere zending te Londen, strekkende om door eene voorloopige overeekomst de betrekkingen met Frankryk en Groot-Brittanje op den vorigen voet te herstellen, en om dus doende op nieuw den weg te openen, langs welken de Koning gezamenlyk met de vyf Mogendheden, tot onderhandelingen over de eindelyke voorwaarden van scheiding tusschen Holland en Belgie zal kunnen geraken, is naar zyne bestemming vertrokken, en de Heer van Zuylen van Nyevelt keert naar het Vaderland terug.

Hiermede eindigt een belangryk tydperk der onderhandelingen te Londen; een nieuw neemt aanvang.— Wat mogen wy thans hopen en verwachten? De aard der voor den nieuwen Gezant bestemde voorschriften, zoo als de Minister van Buitenlandsche zaken, in zyne redevoering van den 1sten Maart zeide, geeft grond om te vertrouwen, dat het oogmerk hetwelk men bedoelt zal bereikt worden, en de Regering hoopt, dat de nadere berigten, die nog uit Londen worden te gemoet gezien, haar zullen in staat stellen, de voorgenomen zending weldra te verwezenlyken.

Gelyk wy zeiden, de Heer Dedel is vertrokken, en de Natie mag dus vertrouwen dat de nadere berigten uit Engeland aan de verwachting des Gouvernements beantwoord hebben. Het vertrek van den Heer Dedel regtvaardigt de onderstelling dat de in deze betrokken Hoven, zich voorloopig hebben verstaan omtrent zekere punten, buiten welker inwilliging van de eene en andere zyde, de zending van den Heer Dedel vruchteloos zoude zyn geweest, en dan ook door onzen Koning niet zoude zyn bewerkstelligd.

In afwachting van hetgeen de thans onder eenen nieuwen vorm aangeknoopte onderhandelingen, deze nieuwe *aera*, ons brengen zal, kan het in vele opzigten nuttig en belangryk wezen, eene blik op het vroegere tydperk der onderhandelingen te werpen. Een groot gedeelte daarvan behoort, wel is waar, voortaan slechts tot het gebied der Geschiedenis, en het zoude ons te ver afleiden, indien wy al de byzonderheden daarvan wilden ophalen, doch een ander gedeelte en bepaaldelyk datgene, wat tot de 24 artikelen betrekking heeft, verdient allezins dat wy daarby een oogenblik stil staan, vermits die artikelen niet alleen het onderwerp van zoo vele beraadslagingen en oordeelvellingen zyn geweest, maar ook, naar het zich laat aanzien, met opzigt tot de hoofdbepalingen, het punt van uitgang by alle volgende onderhandelingen zullen blyven.

De eerste vraag, die zich hierby aan ons voordoet, is deze: Waarom zyn die 24 artikelen niet door de Nederlandsche Regering aangenomen? Waarom is de aanneming derzelve ook door byna alle Dagbladen eenstemming afgeraden? Het antwoord is niet mooyelyk, want die artikelen hielden werkelyk bepalingen in, welke, zoo als zy lagen, met de regten en belangen van Oud-Nederland onvereenigbaar waren, en dus niet konden worden aangenomen, zoo lang de Rerering niet alle pogingen had aangewend, geschikt om eene billyke wyziging derzelve te bewerken.

Hieromtrent bestond geen verschil van gevoelen, en de hoop, dat het der Rerering gelukken zoude, betere schikkingen te bedingen, oefende eenen blykbaren invloed op de redeneringen der meeste openbare geschriften uit. De Regering zag zich door naby alle dagbladen, waaronder ook het *Handelsblad*, ondersteund, en oordeelde, naar ons inzien te regt, dat het toen nog geen tyd was om toe te geven of zich vrywillig te onderwerpen.

Men vleide zich dat vooral de Hoven van Oostenryk, Pruissen en Rusland, de billyke vertoogen der Nederlandsche Regering zouden ondersteunen. In dat vooruitzigt toonde de Natie zich bereid tot alle opofferingen, die van haar mogten gevergd worden. Wat dit is zeker, en het behoefde niet daadzakelyk bewezen te worden, dat Oud-Nederland geheel alleen tegenover de vyf magtigste staten van Europa, met de grootste krachtinspanning niets vermogt.

De wyze waarop het traktaat van 15 November 1831, eerst door Oostenryk en Pruissen en later door Rusland, in verband met de daaraan voorafgegane zending van Graaf Orloff, is geratificeerd, regtvaardigde dan ook de algemeen verwachting en versterkte onze hoop. Hoezeer met de wapenen in de hand, gereed om elken aanval af te waren, bleef de Regering echter getrouw aan haar duidelyk uitgedrukte doel, om op den weg der onderhandeling tot eene gewenschte schikking te geraken.

De ratificatien van het traktaat van 15 November zyn dan ook dadelyk door nieuwe onderhandelingen gevolgd, die bepaaldelyk de wyziging betreffen van de artikelen 9, 12 en 13 van dat traktaat, en hier doet zich eene tweede vraag op: of de uitslag dezer nadere onderhandelingen van dien aard is, dat daarin door Nederland kan worden berust? met andere woorden, of krachtens dezelve de 24 artikelen zoodanig zyn gewyzigd, dat Nederland alsnu tot dezelve toetreden kan?

Uit het Protokol No. 59, van den 4den Mei 1832, blykt ten duidelykste dat de Londensche Conferencie het traktaat van 15 Nov. bevorens bleef beschouwen als den onveranderlyken grondslag van de scheiding, de onafhankelykheid, de onzydigheid en den territorialen bezitstand van Belgie. De verdere onderhandelingen konden derhalve slechts loopen over eene wyziging der aangeduide artikelen, onder welke niet begrepen was art. 11, betreffende den onbezwaarden doorvoer door Limburg, ten aanzien waarvan Oud-Nederland gevolgelyk reeds toen op de medewerking der Hoven van Oostenryk, Pruissen en Rusland niet konde rekenen.

Over de erkenning van Belgie en van Prins Leopold van Saxen Coburg konde niet meer worden onderhandeld; ook had de Koning der Nederlanden zich bereid verklaard om Belgie en deszelfs nieuwen Souverein te erkennen. Evenwel heeft de vereffening van dit punt, voor zoover den vorm betreft, op den verderen loop der onderhandelingen eenen ongunstigen invloed uitgeoefend. Het Kabinet van St. Petersburg beschouwde eene vrywillige toetreding tot de 24 artikelen, behoudens eene wyziging derzelve by een eindverdrag tusschen de beide landen, als het eenige middel om aan de lange en mooyelyke onderhandelingen, een bevredigend einde te maken. Daarentegen oordeelde de Koning der Nederlanden de 24 artikelen op dien voet niet te kunnen aannemen, en de sedert het begin van Mei plaats gehad hebbende onderhandelingen hebben, naar ons inzien, dan ook ten doel gehad om dit bezwaar tevens uit den weg te ruimen.

Onder dit gezigtspunt komen allereerst in aanmerking het protokol No. 64, in dato 10 Juny 1831, benevens de daarop gevolgde nota's van 11 Juny en de beide ontwerpen van transactie, door de Conferencie aan de Nederlandsche Gevolmagtigden aangeboden. Deze stukken zyn van wege de Nederlandsche Regering beantwoord by eene nota van 30 Juny; terwyl by eene andere nota van dezelfde dagteekening aan de Londensche Conferencie een tegenontwerp werd aangeboden, houdende eene aanzienlyke toenadering tot de bepalingen der 24 artikelen.

Men vleide zich algemeen, dat dit tegen-ontwerp door de Londensche Conferencie zoude zyn aangenomen; doch het tegendeel gebeurde. De Conferencie ontwikkelde hare bedenkingen by eene nota, gedagteekend 10 July, welke vergezeld ging van vier andere uitleggende artikelen bestemd om aan eenige door Nederland geopperde bedenkingen te gemoet te komen. By zyne nota van den 25sten July beklaagde zich de Nederlandsche Gevolmagtigde over deze onverwachte weigering, en onder betuiging dat hy alsnog bereid was om dadelyk op den voet van het tegenontwerp van 30 Juny te sluiten, bood hy nog eene verbeterde redactie aan voor sommige artikelen, betreffende de Scheldevaart, het sluiten van een Handels-traktaat met Belgie, enz., mitsgaders eenige ophelderingen onder herinnering aan de redenen, welke den Koning der Nederlanden verhinderden de artikelen van 15 October te onderteekenen.

Op het punt, betreffende den vorm der erkenning van Belgie, bleef onze Koning volharden; op de andere punten daarentegen was eene toenadering van de zyde der Nederlandsche Regering allerwege zigtbaar, en de reeks van onderhandelingen en mondelinge openingen, die op de Nota van 25 July volgde, levert de onwederlegbaarste bewyzen op, dat het Kabinet van 's Gravenhage steeds bezield bleef door den wensch om tot het behoud van den algemeenen vrede by te dragen, en daaraan alle met de onafhankelykheid van Nederland bestaanbare offers te brengen.

In den grond der zaak was men het dan ook omtrent de meeste hoofdpunten eens, en de hoop op eene eindelyke afdoening won meer en meer veld, toen men in Belgie de *ontruiming van het Belgische grondgebied* als de *conditio sine qua non* van alle verdere onderhandelingen begon te prediken en eenigen tyd later ook de op de Scheldevaart te heffen regten in vlugschriften en dagbladen tot een onderwerp van openbare redekaveling en dit punt, hetwelk reeds voorlang geregeld en afgedaan en waaromtrent nog nimmer eenige twyfel gerezen was, tot een geschilpunt maakte.

Hierop verscheen het thema Palmerston, waarin sommige bepalingen van het Nederlandsche tegen-ontwerp van 30 Juny, en ook vele uit de 24 artikelen waren overgenomen, doch met betrekking tot de Scheldevaart, geheel nieuwe bedingen werden voorgesteld, de voornaamste van welke hierop neêrkomt, dat het vroeger overeengekomen tarief der Rynvaarts- regten zoude worden vervangen door een regt van 60 centen op-, en 40 centen afwaarts per ton.

Uit aanmerking van den loop welken de zaken schenen te nemen, deed de Koning, door deszelfs gevolmagtigde te Londen, by nota van 20 September aandringen op het sluiten van het traktaat van scheiding op den voet der nota's van 30 Juny en 25 July. De indiening der genoemde nota had eene byeenkomst der Conferencie ten gevolge, in welke Lord Palmerston het door hem, den 6den September vertrouwelyk aan den Nederlandsche Gevolmagtigden overhandigde Ontwerp toelichtte en verdedigde, en voor zoo ver den Schelde-tol betreft, zich beriep op de daadzaak dat er tydens de onderteekening der Weener Congres-acte geen regt op de Schelde geheven werd, zoodat het voorgeslagen regt van *f*1. op en afwaarts, zoo hy meende, als een middelweg konde worden beschouwd, geschikt om de wederzydsche partyen te bevredigen; terwyl in eene vroegere zinsnede door Lord Palmerston wordt opgemerkt dat ééne der [illegible] het opstellen en aanbieden van een nieuw ontwerp, gelegen was in de omstandigheid dat de Koning der Nederlanden eenige wyzigingen in de 24 artikelen verlangde, die door de Conferencie niet konden worden toegestemd, doch by wege van onderhandeling met den Koning der Belgen moesten verkregen worden; dat deze niet wilde onderhandelen zoo lang het Kasteel van Antwerpen niet zoude ontruimd zyn, en dat de Koning der Nederlanden dat Kasteel niet wilde ontruimen, zoo lang die wyzigingen niet zouden zyn aangenomen, en het Traktaat niet gesloten, geteekend en bekrachtigd was, waarin dezelve moesten worden vervat.

Van dit tydstip af dagteekenen de geruchten omtrent het aanwenden van dwangmiddelen van den kant van Engeland en Frankryk, ten einde de Nederlandsche krygsmagt van het Belgische grondgebied te verdryven; maar die geruchten waren zoo afwisselend en vonden aanvankelyk zoo weinig geloof, dat zy dan ook geene wezenlyke ongerustheid baarden. Nederland bleef altyd vertrouwen op de regtvaardigheid zyner zaak en de regtschapenheid der groote Mogendheden. Later evenwel bevestigden zich die geruchten meer en meer, toen men vernam dat de Conferencie zich op het Nederlandsche tegen-ontwerp niet verder wilde inlaten, en werkelyk het thema Palmerston beschouwde als geschikt om de wederzydsche vorderingen te bevredigen. Hiertoe is betrekkelyk het *Memorandum* van den 24 September, aan welks slot de Conferencie verklaart dat haar niets overblyft dan zich te beraden omtrent den weg, welken verder zal moeten gevolgd worden.

En inderdaad, na dat inmiddels aan den Nederlandsche Gevolmagtigden de bekende negen vragen waren voorgehouden, is het Protokol No. 70, van den 1sten October 1832, toegewyd geworden aan het overwegen der dwangmiddelen, welke tegen Nederland zouden kunnen worden aangewend, ten einde hetzelve tot de ontruiming der Antwerpsche Citadel te bewegen. Die middelen waren voor alsnog van eenen financielen aard, doch de Gevolmagtigden van Oostenryk, Pruissen en Rusland verklaarden slechts in een gedeelte derzelve te kunnen bewilligen, als niet voorzien van de noodige magt om die voorstellen in derzelver geheel aan te nemen.

By eene Nota van den 15den October deed de Nederlandsche Regering by de Conferencie een schriftelyk antwoord op het thema Palmerston indienen, strekkende om de onaannemelykheid en ongenoegzaamheid aan te toonen van hetgeen daarby, met betrekking tot de punten van verschil was voorgesteld. Van dit alles is door den Minister van Buitenlandsche Zaken mededeeling gedaan aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, en derzelver zitting van 18 October, onder byvoeging dat in het laatst der toen afgeloopen week, by de Regering nieuwe openingen waren ontvangen, die een onderwerp van overleg uitmaakten.

De door den Minister bedoelde openingen waren gekomen van den kant der Pruissische Regering, aan wel-

her beslissing de Gevolmagtigden van Oostenryk en Rusland, by het Protokol No. 70, verklaard hadden zich te willen gedragen. De openingen bestonden in een nieuw ontwerp van traktaat tusschen Nederland en Belgie, en een ander tusschen de vyf Hoven en den Koning der Nederlanden. Beide deze ontwerpen werden door de Nederlandsche Regering aangenomen, behoudens eenige weinige wyzigingen, die thans, zoover wy in staat zyn de zaak te beoordeelen, de eenige nog overgebleven punten van verschil uitmaken.

Die wyzigingen namelyk betreffen de artikelen VII en IX, waar gehandeld wordt van de Scheldevaart en den doorvoer door Limburg. Op al het overige is door den Koning toegegeven. De Nederlandsche Regering bleef alleen weigeren om ook de Ooster-Schelde, als zynde voor een gedeelte een binnenwater, in het verdrag te doen begrypen: zy verlangde een hooger bedrag voor den Scheldetol bepaald te zien (namelyk *f*1. 50 op en *f*1. 50 afwaarts), en voorts den doorvoer door Limburg aan een matig regt te onderwerpen.

Het bezwaar hetwelk uit het bezit der Antwerpsche Citadel voortsproot, in zoover van den eenen kant, de Koning in de ontruiming derzelve niet wilde bewilligen, dan nadat de door Hoogstdenzelven verlangde wyzigingen in de 24 artikelen zouden zyn aangenomen; en, van den anderen kant, Belgie over die wyzigingen niet wilde onderhandelen, zoolang de Citadel niet zoude zyn ontruimd,—dit bezwaar, wy weten het, is door het aanwenden van geweldige dwangmiddelen uit den weg geruimd.

Toen de geruchten daaromtrent eindelyk in zekerheid veranderden, en het zich liet aanzien, dat de Regering stellig besloten had de Antwerpsche Citadel tot het uiterste te verdedigen, en men vreezen moest dat zulks ligtelyk het sein tot eenen oorlog konde worden, hebben wy, hoezeer wy nimmer naar eenen oorlog verlangden, al onze krachten ingespannen om, voor het geval dat het zwaard moest getrokken worden, de geestdrift der Natie op te wekken, den moed onzer stryders aan te vuren. *Zegevieren of Sterven*, dit, dacht ons, was de leus, die by het uitbreken van eenen mogelyken oorlog aan Nederland voegde.

De tusschen Engeland en Frankryk, den 22 October gesloten overeenkomst, werd openbaar: het embargo op onze schepen, de blokkade onzer havens en kusten, de belegering der Citadel volgden. Geheel Nederland was in spanning; wy gingen voort met de heldendaden der Vaderen in het geheugen terug te roepen. Maar de Regering bleef kalm: de middelen van verdediging werden met kracht voortgezet; doch verder ging de Regering niet, en het bleek weldra dat ons eene andere ontknooping verbeidde, dan men gemeend had, zich by eene gewone beschouwing der zaken te moeten voorstellen.

Een eigenlyke vredebreuk tusschen Nederland en Frankryk en Engeland volgde niet. Allerwege heerschte groote onzekerheid; veel bleef met den sluijer der geheimzinnigheid bedekt. Men vroeg elkander: waarom? waartoe? wat zal het einde zyn? Dit gaf ons aanleiding tot het bescheidenlyk uiteenzetten van eenige denkbeelden, die ons toeschenen in de toenmalige oogenblikken niet verwerpelyk te zyn, maar, in verband met ons bestendig doel om in al onze vertoogen, steeds het standpunt te volgen, waarop ons de zaken na iedere door de Regering gedane mededeeling zich vertoonden, naar ons oordeel alweder konden strekken, om zoowel ontmoediging als voorbarige oordeelvellingen tegen te gaan.

Verschillende daadzaken, zoo als ook de mededeelingen door den Minister van Buitenlandsche zaken, den 2den en 6den December aan de Staten-Generaal gedaan, leveren het bewys op, dat de Nederlandsche Regering, verre van de tegen Nederland aangewende middelen van geweld met gelyke middelen te beantwoorden, niets onbeproefd heeft gelaten om den vrede te behouden.— Volgens het daarby overgelegde *Sommaire*, bood de Baron van Zuylen, den 9 November aan, om het Pruissisch ontwerp tot grondslag van het traktaat aan te nemen; den handel gerust te stellen wegens alle nieuwe verhooging van de transito-regten door Limburg; eindelyk, daar het bedrag van *f*3. 00 voor den Scheldentol, blykens de beraadslagingen van 26 en 27 October, te hoog was toegeschenen, dat bedrag te verminderen. De Nederlandsche Gevolmagtigde voegde er by, dat vermits deze beide laatste punten als de wezenlykste werden beschouwd, de vereffening derzelve eenen goeden uitslag aan het bovenbedoelde traktaat scheen te verzekeren. Maar de teerling was geworpen; de ontruiming der Citadel was thans de onvermydelyke voorwaarde van verdere onderhandelingen.

Het gebeurde is bekend. De Citadel viel. De Hoven van Oostenryk, Pruissen en Rusland namen geen deel aan de gewelddadige dwangmiddelen; doch verleenden ook geene dadelyke ondersteuning aan Nederland. Maar Nederland koude zich slechts verdedigen daar waar het aangevallen werd. Door in Belgie te rukken zoude het zich aan onberekenbare kansen hebben blootgesteld; het zoude zich geheel alléén tegenover Europa hebben bevonden, zonder hulp of steun.— Hoe treurig ook die toestand was, waarin eene onverbiddelyke noodzakelykheid ons geklemd hield, kenmerken de besluiten der Regering zich door eene wyze kalmte, en wy verheugden ons dat het uitzigt op eene minnelyke vereffening der overgebleven punten van verschil, door de zorgen der Regering voor Oud-Nederland was behouden gebleven, hoe duur de prys ook zyn mogt, waarmede wy, ten gevolge der, door de groote Mogendheden aangenomen staatkunde, deze uitkomst hebben moeten koopen.

(Het vervolg hierna.)

Gouvernements Secretary,
Curaçao den 1 July 1833.

BY dispositie van den HoogEd. Gestr. Heer Directeur dezer kolonie dd. 18 Juny ll. No. 306, is de Ambtenaar op wachtgeld M. N. LOURENSZ, benoemd tot Klerk van den derden rang om heden in functien te treden.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

Gouvernements Secretary,
Curaçao den 2 July 1833.

DE HoogEd. Gestr. Heer Directeur dezer kolonie heeft de afstanddoening van het Burgerregt in deze kolonie door RAFAEL D'MEZA, JAN HENDRIK DACOSTA en FRANCISCO CHIRINO aangenomen, met ontheffing derzelve van alle daaraan verbondene voorregten en pligten.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

Gouvernements Secretary,
Curaçao den 12 July 1833.

NAMENS den HoogEd. Gestrengen Heer Directeur dezer kolonie, wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week eindigende den 20 dezer als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 16 Oncen wegen, en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys, een once minder mogen wegen; op poene als by de Publicatie van den 16den Maart 1824 is vastgesteld.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE,

BEKENDMAKING.

ALZOO MARTEN EVERTSZ, zich aan den Raad van Policie alhier vervoegd heeft, met verzoek, om te mogen verkrygen brieven van manumissie voor den hem in eigendom aankomenden Slaaf ASSENCION ST. JAGO, zoo is het dat de gemelde Raad van Policie goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken, en een iegelyk die eenig regt of pretentie op den genoemden Slaaf mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tyd van *drie* weken, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen of Couranten zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretary aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tyd, de verzochte brieven van manumissie verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

Den 28 Juny 1833.

BEKENDMAKING.

ALZOO M. G. HOMMELS, zich aan den Raad van Policie alhier vervoegd heeft, met verzoek, om te mogen verkrygen brieven van manumissie voor de haar in eigendom aankomende Slavin MARIA EMANUELA, anders genaamd MARY, zoo is het dat de gemelde Raad van Policie goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken, en een iegelyk die eenig regt of pretentie op de genoemde Slavin mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tyd van *drie* weken, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen of Couranten zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretary aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tyd, de verzochte brieven van manumissie verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
W. PRINCE.

Den 28 Juny 1833.

OPROEPING.

DE belastingschuldigen worden hierby indachtig gemaakt aan, en opgeroepen tot, het betalen van dat gedeelte hunner rekeningen dat op het einde der afgeloopene maand Juny, en ook vroeger reeds invorderbaar is geworden, ten einde alle kostbare en onaangename maatregelen ter geregtelyke inning, voortekomen.

De Algemeene Ontvanger,
C. L. VAN UYTRECHT.

Den 5 July 1833.

Publieke Verkooping.

DE ondergeteekenden, als daartoe by besluit van den WelEdelen Achtbaren Raad van Policie alhier dd. 20 dezer, gevolgd op een aan Hoogdenzelven, door den Heer JOSEPH CLEMENT LEYBA gepresenteerd rekwest dd. 18 dezer, gekwalificeerd, zullen by Publieke Opveiling, op Maandag den 15 der aanstaande maand July, ter Weeskamer alhier, doen verkoopen de volgende Effecten, namelyk:

Eene Plantagie genaamd KORAAL TABAK, gelegen alhier in de Oost Divisie.

Een Huis staande en gelegen in de Willemstad; als mede eenige Slaven.

De voorwaarden zullen zeer gunstig zyn.

De Weesmeester over de Wees- Onbeheerde en Desolate Boedel Kamer,
G. VOS Jz.

De Weesmeester by de Ned. Port. Isr. Gemeente alhier,
JACOB DE JEOS. NAAR.

Den 28 Juny 1833.

Publieke Verkooping.

OP autorisatie van den WelEdelen Achtbaren Raad van Policie dezer kolonie, zal de ondergeteekende in hoedanigheid van speciale gematigde van den Heer GERARD RAVEN, op Maandag den 15 dezer, by Publieke Opveiling ter Weeskamer alhier, op zeer gunstige voorwaarden doen verkoopen, het volgende als:

Eene Plantagie genaamd RAVEN'S LOT, thans DONKERENBERG, gelegen alhier in de Middel Divisie, 2de Distrikt; alsmede eenige Slaven.

De Weesmeester over de Wees- Onbeheerde en Desolate Boedel Kamer,
G. VOS, Jz.

Den 3 July 1833.

Publieke Verkooping.

OP autorisatie van den WelEdelen Achtbaren Raad van Policie dezer kolonie, zal de ondergeteekende in hoedanigheid van speciale gematigde van Mevrouw De wedúwe WILLEM RAVEN, op Maandag den 15 dezer, by Publieke Opveiling ter Weeskamer alhier, op zeer gunstige voorwaarden doen verkoopen, het volgende als:

Een Huis staande en gelegen alhier aan de Overzyde dezer haven, op den Rooden Weg; alsmede eene Slavin SEBEL genaamd.

De Weesmeester over de Wees- Onbeheerde en Desolate Boedel Kamer,
G. VOS Jz.

Den 3 July 1833.

TE KOOP.

By AUGUST MULLER,
Eenige Vaatjes Malaga Wyn, fyn Amerikaansch Papier en Visite Kaartjes.

Huwelijks Bekendmaking.

JOHANNES ANDREAS DE HASETH
EN
ANNA MARIA PALATINA ALIS

het voornemen hebbende om zich op den 24sten dezer door het huwelyk aan elkanderen te verbinden, maken van dit Weekblad gebruik om aan Bloedverwanten, Vrienden en Bekenden, zoo hier als elders kennis te geven en zich in hunne vriendschap aan te bevelen.

Curaçao den 12 July 1833.

LYST
Van ter Gouvernements Secretary liggende onafgehaalde brieven van en met den 5 tot den 11 dezer.

Saniel Robaine	Jacob de Jeos. Curiel
Christina Vanyter	R N de Crasto
A O Romer	

Curaçao den 12 July 1833.
De 1e. Commis ter Gouvernements Secretary, belast met de Post Directie,
H. KIKKERT.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JULY.

8. golet	Maria Jacinta, Torres,	Puerto Cabello
——	Gysbertha, Durant,	dito
——	Anna Maria, Rotjes,	dito
9. bark	Anita, Mayten,	Cabo Roxo
10. golet	Casualidad, Chirino,	Cumarebo
11. ——	Ranger, Smith,	Bonaire
——	Aguila, Fernandez,	St. Thomas
——	Rose Ann, Walter,	dito
12. ——	Aruba Pakket, Wever,	Aruba

UITGEKLAARD—JULY.

10. golet Eensgezindheid, Van Grieken,
—— Anna Maria, Rotjes,
11. —— Railway, Manson,
bark Maria del Carmen, Kraanwinkel,
golet Ranger, Smith,
12. boot Geertruida, Wouters,

Met de aankomst van een vaartuig uit St. Thomas, hebben wy onze reeks Couranten van Falmouth tot de dagteekening van den 18 Mei ontvangen, behelzende Londensche berigten tot den 16den maand.

De tydingen van het vaste land in deze Couranten geplaatst, zyn weinig en van geen groot belang. Volgens dezelven werd het antwoord van onzen Koning op de jongste nota van Palmerston en Talleyrand op den 16 of 17 Mei in Londen verwacht. Mondelingsche berigten willen dat er zake was van eene minnelyke vereffening der Belgische zaken. Het is zeer te wenschen dat men thans de waarheid sprak en dat de gouvernementen van Engeland en Frank-

rÿk hunne dwalingen ingezien hebbende, aan Oud Nederland regt zullen laten wedervaren. De Londensche berigten in de Falmouth Couranten echter vermelden niets anders dan dat het antwoord op de nota van Palmerston en Talleyrand verwacht werd. Het is intusschen een blÿk dat de onderhandelingen weder aangeknoopt en gaande zÿn; en zÿn de voorstellen billÿk, dan lydt het geen twÿfel of de zaken zullen eindelÿk geschikt worden. Dat het zoo zÿ.

De aandacht van het Engelsche en Fransche gouvernementen zÿn nog gevestigd op de zaken in het oosten. Rusland wil zÿne troepen nog niet uit het Turksche grondgebied doen terug trekken, schoon Ibrahim Pacha Klein Azie door de zÿnen heeft doen ontruimen. Frankrÿk vordert die terugtrekking op grond dat de zaken tusschen Egypte en de Porte als vereffend kunnen beschouwd worden; en brengt als voorbeeld bÿ deszelfs eigen gehouden gedrag in de verschillen van Belgie, namelÿk dat toen de Citadel van Antwerpen gevallen was en ontruimd werd, de Fransche troepen onverwÿld uit het Belgische grondgebied geweken waren. Rusland heeft volbard om zÿne troepen het Turksche grondgebied niet te doen ontruimen voor en aleer de Egyptische zaken geheel ten einde geloopen zÿn. Deze zaken zullen wel spoedig vereffend worden, want Rusland is een groot tegenwigt voor Engeland en Frankrÿk. Had Nederland ook zoodanig een' beschermd Engel, dan zouden de Belgische zaken niet zoo lang ten behoeve van Frankrÿks inwendige rust op de lange baan gebleven zÿn.

Eene andere zaak welke het gouvernement van Frankrÿk bezig houdt, is die van de Hertogin van Berrÿ, welke op den 10 Mei van eene welgeschapene Dochter in het kasteel van Blaye is bevallen. Indien de Hertogin steeds weigerachtig blÿft te verklaren wie haar Echtgenoot is, dan wordt het kind volgens de wetten van Frankrÿk als een bastaard beschouwd; en in het geval zÿ haren echtgenoot, den vader van het kind aanwÿst, dan verliest zÿ hare voogdÿschap over Hendrik V.

De Hertogin van Berrÿ heeft dan eindelÿk bekend, dat Graaf Hector de Luchesi Palli, Prins van Campo Franco, Kamerheer van den Koning der beide Sicilien haar Echtgenoot is. De Hertogin zal, zoodra zÿ hersteld is naar Sicilien gezonden worden.

Ierland.—De post van opper secretaris bÿ het Iersche gouvernement is nog onbezet, niemand wil zich er toe verledigen. Het schÿnt dat niettegenstaande de laatste maatregelen van het Parlement om buitensporigheden in Ierland tegen te gaan, er nogtans publieke vergaderingen gehouden worden tegen de bestaande wetten. Zoo kan men hieruit afleiden dat zÿ zich weinig aan de krÿgswetten kreunen en dat dat land verre is van rustig te zÿn.

Spanje laat zich weinig gelegen leggen aan de vertogen van het Britsche gouvernement om de dochter van Don Pedro, Donna Maria, als de alleen wettige Koningin van Portugal te erkennen; de zaken in dat gewest te helpen vereffenen; en Don Miguel van den geoverweldigden troon te helpen afbonsen. De Heer Stratford Canning is uit Madrid in Londen onverrigter zake terug gekeerd. Het Spaansche gouvernement verwerpt niet alleen alle voorslagen tot eene minnelÿke schikking van de Portugesche geschillen, maar wil zelfs volstrekt niets bÿdragen om een wapenstilstand voorloopig tot stand te brengen. Het is dus te verwachten dat Don Pedro op eigen krachten eene laatste poging zal doen ten einde zich te redden. Men zegt dat Generaal Solignac zich gereed maakt om weldra een beslissenden slag aan het leger van Don Miguel te leveren.

Het gouvernement van Madrid heeft nog meer gedaan. Trotz al de vertogen van Engeland en Frankrÿk, heeft het een besluit uitgevaardigd, bevelende dat alle vaartuigen welke op eenige wÿze hoe ook genaamd, in betrekking staan met de zaak van Don Pedro, uit de haven van Vigo zullen moeten vertrekken en verbiedende om voortaan eenig onderstand in levensmiddelen of anderzins aan de krÿgsmagt van Don Pedro te verleenen. Ten gevolge van dit besluit werd het eskader onder het bevel van Admiraal Sartorius, op den 14 Mei te Oporto verwacht.

De manschappen van een der vaartuigen, (een fregat,) hebben gemuit wegens het niet ontvangen der achterstallige gagien, doch door een manmoedigen en vaardigen maatregel van den admiraal zÿn zÿ tot onderwerping gebragt. Hÿ bragt een fregat aan iedere zÿde van het gemuitte fregat en gaf de muiters een uur tÿd van beraad om zich overtegeven of in den grond geschoten te worden. Een honderdtal koos het eerste en onderwierp zich, onder voorwaarde van naar Engeland te worden verzonden. Men verwachtte te Oporto bÿstand in troepen van Engeland en Frankrÿk, van welke laatste plaats reeds 550 man waren aangekomen.

De Cholera heerschte nog te Lissabon.

Er zÿn onderhandelingen gaande omtrent een huwelÿk tusschen den oudsten zoon van Don Carlos en des Konings dochter.

Brieven van den 2 Mei uit Madrid vermelden dat de verkiezing van gedeputeerden voor de Cortes bÿna afgeloopen is.

Griekenland.—Eindelÿk is er besloten geworden om Athene de hoofdstad van het nieuwe Grieksche koningrÿk te verklaren. De Acropolis zal niet verder dienen als de Citadel van de hedendaagsche Athene.—De stad zal ingesloten worden met eenen ringmuur, welke 40,000 inwoners in zich kan bevatten.

UITTREKSELS UIT UTRECHTSCHE COURANTEN.

Utrecht, Maart 27.—De aan onze grenzen liggende troepen houden nu en dan karren met sluik-goederen aan, waaronder er zich eene bevond, waarop eene som van ƒ 80,000 aan geld voorhanden was.

— Eenige Engelsche dagbladen deelden kortlings eene tyding mede, volgens welke de Hollanders op St. Eustatius eenige kapers zouden uitgerust en eenige Fransche vaartuigen genomen hebben. Het dagblad *The Sun* voegde er by, dat men op Martinique Engelsche vaartuigen uitruste, om jagt op de Hollandsche kapers te maken, en weerwraak te nemen. Wy twyfelden aan de waarheid van dit berigt, en lieten het achterwege; thans meldt men dan ook uit Londen, dat het [illegible] kapers zyn geweest, die, om zich onbekend te houden, de Hollandsche vlag hadden geheschen, en door middel van die list eenige Fransche koopvaarders hadden genomen.

Londen, Maart. 27.—De staatkundige onderhandelingen duren alhier voort. Een voorstel of plan van den Nederlandschen gezant houdt de mannen der conferentie bezig. Men verzekert, dat dit diplomatiek stuk zou strekken, om een traktaat tusschen Engeland, Frankryk en Holland daar te stellen, en met de grootste zorgvuldigheid is opgesteld, ten einde, zoo dit mogelyk is, alle reden van tegenstand van den kant van het Engelsche en Fransche gouvernement te vermyden, en dat daarin behoorlyk die beginselen worden erkend, welke in verschillende tydvakken der onderhandeling door beide regeringen zyn beleden.

Parys, Maart 28.—De *Gazette de France* wordt steeds scherper in hare gezegden. In haar nummer van den 26 Maart deelt zy het volgende artikel mede:

"Veertig jaren zyn verloopen sedert *Philips van Orleans* in de lykbus der conventie zyne moorddadige toestemming wierp, tot den dood van zynen Koning en zynen bloedverwant. Den hemel en de menschen trotserende, deed hy al het bloed van den regtvaardigen Koning op zyn hoofd en op dat zyner nakomelingschap nederkomen! Ministers van *Lodewyk Philips*, zult gy den vloek laten komen op het hoofd van den zoon van dien grooten misdadige, zoodanig dat, na zich op de puinhoopen van zyne familie verheven te hebben, na den cipier van zyne nicht geweest te zyn, hy nog in sommige opzigte haren beul worde, door haar langzaam in de yzers te doen sterven, nalatende aan hare kinderen hetzelfde erfdeel, hetwelk haar vader haar heeft nagelaten. *Sanguis ejus super nos et super filios nostros.*"

In een ander artikel vraagt de schryver: "Wat willen de ministers, door de gevangenhouding der hertogin nog langer te doen voortduren, *welke van het begin afonwettig en tyranniek is geweest, en welke thans een moord wordt?*"

—Uit Valenciennes schryft men van den 25 Maart: "Naar het weder te oordeelen, hetwelk wy sedert eenige dagen hebben, kan men zich naauwelyks in de lente gelooven; sneeuw, hagel en eene felle koude zie daar, wat de eerste dagen der lente ons hebben opgeleverd.—Gisteren heeft de sneeuw, welke 2 voeten hoog lag, in Picardie, de rytuigen uit Parys zoodanig terug gehouden, dat zy in plaatse van des namiddags 2 ure, des avonds 11 ure te Valenciennes zyn aangekomen.

Weenen, Maart 20.—Een Oostenryksche koerier is van Berlyn alhier aangekomen, en een andere is naar Frankfort vertrokken.—Men zegt, dat alle kommanderende generaals in de onderscheidene provincien van het Keizerryk aanschryving hebben ontvangen, om over de vermindering van het leger, en over de daarby in te voeren bezuinigingen hunne gevoelens in te zenden.

Intusschen laat Oostenryk zyne inwendige magt versterken. Men weet, dat er in de omstreken van Linz vestingwerken zyn aangelegd, en wel volgens een nieuw systema, en dat men daaraan nog werkzaam is. De stad Brixen wordt tot eene vesting van den eersten rang aangelegd, en zal, uit een strategiek oogpunt beschouwd, een belangryk verdedigingspunt worden, in het midden van Tyrol, by den zamenloop van drie voorname wegen te weten van Inspruck, van Karinthië en van Italië.—De aartshertog *Maximiliaan*, die het nieuwe systema van vestingwerken heeft uitgevonden, heeft kortlings de Noordwestelyke grenzen van Oostenryk bezocht: hy bevindt zich thans te *Bregenz*, welker omstreken hy met de meeste aandacht gadeslaat.

Berlyn, Maart 16.—Uit Koningsberg geeft men het volgende verslag van de aldaar heerschende ziekte:—"De griep blyft alhier sterk heerschen, vooral onder de kinderen. In eene school, waarin omstreeks 300 kinderen gaan, ontbreken er 140, die allen ziek zyn. Overigens is die ziekte alhier slechts eene verkouwdenis-koorts, doch wordt door hevige hoofd- en halspynen en door eenen droogen hoest lastig. By een enkel kind is de ziekte in eene ontsteking overgegaan en had den dood ten gevolge. Men zou van deze ziekte geen gewag maken, zoo dezelve niet zoo algemeen ware, en daardoor de werkzaamheden en de zaken worden belemmerd."

Trieste, Maart 18.—De berigten uit Griekenland schryven de gebeurtenis te Argos, waarby de Fransche en de Grieken vechtende zyn geweest, toe, aan de brutale wyze, waarop de Franschen in het huis van den heer *Kalergi* zyn gedrongen en aan den twist, die daarop met den Griekschen artillerie-officier *Kalisguros* is ontstaan.—Een Grieksch dagblad zegt deswege: "Wy twyfelen niet of zoodanig gedrag zal door geheel Frankryk, door de Kamers, den Koning en de Ministers worden afgekeurd." Ook waren de Grieken onvergenoegd, dat de Franschen den zoon van *Kolokotroni* hebben gevangen genomen.—De oude veldheer *Kolokotroni* heeft, by de komst van Koning *Otto* te Nauplia, op den 6 February, zich in het paleis willen begeven, doch den toegang is hem door den schildwacht geweigerd. Den volgenden dag, toen de Koning den eed der notabelen ontving, werden ook *Kolokotroni* en *Kalergi* toegelaten. Deze laatste was uit Argos gevlugt, toen de Franschen zyn huis met geweld indrongen, en er het bloedig gevecht plaats greep.

Napels, Maart 8.—Onze bergen zyn steeds met sneeuw bedekt, welke de lucht kouder dan gewoonlyk maakt.—De Vesuvius is rustig; men ziet zelfs geen damp uit den berg meer te voorschyn komen.

FRANKRYK.

[illegible] het reisverhaal der groote Peer (*), die op vastenavond in Parys heeft rondgewandeld, en deelt daarby de plageryen en bemoeyelyking mede, welke de policie het gedrochtelyk zinnebeeld van het juiste-midden heeft aangedaan.

"Onder de vastenavond-maskers heeft men," zegt de Tribune, "eene onguur groote Peer opgemerkt, die met statigen tred alle de boulevards heeft rondgewandeld, door het schaterend lagchen en de luidruchtigste toejuichingen des verzamelden volks begroet. De 12 vt. hoogte en 8 vt. dikke Peer is met plegtigen tred uit de straat *Quincampoix* opgekomen, welke straat zoo zeer beroemd is door hare herinneringen aan het stelsel van Law, die ook in zynen tyd, Frankryk uitzoog en in het verderf stortte.

"Uit de straat *Quincampoix* heeft de reusachtige Peer zich te voet begeven naar de boulevards, haren weg nemende door de straten Bourg l'Abbé, St. Denis, du Caire en Passonnière: zy is allerwege ontvangen met de gewone geestdrift des volks, dat haar overal in digte drommen omstuwde en volgde, en hetwelk zy *met een steeds nieuw vermaak* scheen te ontvangen. Op de boulevards gekomen zynde, hebben de koetsen en andere rytuigen voor de Peer plaats gemaakt, en zy heeft als van selven *het midden* ingenomen.

"Zoo heeft zy toen haren weg door moddet en slyk voortgezet langs de boulevards tot aan de Magdalenastraat, welken weg zy vervolgens nog eenmaal by herhaling heeft aangelegd, steeds dezelfde rigting volgende. Tot dus verre was de politie tamelyk onverschillig gebleven wegens het schaterend lagchen, waarmede allerwege het phænomenon werd begroet; maar toen de Peer tegen-over het Chateau-d'eau was gekomen, veranderde die gezindheid, en een Politie-Kommissaris kwam de Peer bevelen geven zich te verwyderen: Zy antwoordde dat zy niemand kwaad deed, dat zy zich aan het volk had vertoond welks geluk zy beoogde.—De kommissaris stuurde nu een paar dienders op haar af, die de kortswyl kwalyk opnamen en om de Peer tot rede te kunnen brengen, de pit wilden grypen; die pit was een van July-gedecoreerd jongman, die middel vond te ontsnappen, en die, een weinig later, de Peer eenigzins gekneusd tot aan de poort St. Antoine bragt. Aldaar vormde zich nu een ontzaggelyk talryke volksgroep, en terstond verhief zich de kreet: *Laat ons de Peer in de Tuileries gaan verbranden!* De kolonne nam terstond met brandfakkels den togt aan doch zy werd in de straat St. Denis gestuit, en aldaar had het auto-da-fé plaats. De Peer werd openlyk verbrand, en de politie heeft, zegt men, sommigen der akteurs van dit komieke tooneel in persoons-bewaring genomen, daar zy hetzelve met alle geweld als eene allegorische voorstelling wil opgenomen hebben."

(*) Lodewyk Philips wordt om het peervormige van zyn aangezigt, in tallooze Fransche karikaturen met eene peer tot hoofd voorgesteld.

Mengelingen.

Frankfort, Maart 16.—Ons Fransch dagblad behelst de volgende niet onaardige schets der gedurige tegenspraak en tegenstrydigheden, en welke de dagbladen aller partyen vervallen, door, in plaats van regt en billykheid, of zelfs slechts een vast stelsel van begrip te verdedigen, zich door het schynbelang van het oogenblik laten wegslepen, om nu voor het een dan weder voor het ander te pleiten.

"Wy zyn in de eeuw der contradictien. Alle partyen maken er, en onder den hoop worden er al vry belagchchelyke gevonden. Daar nu elk er zyn deel van heeft, zoo meenen wy zeker genoeg te zyn, dat de bladen die de gewoonte hebben onze artikels na te schryven, het tegenwoordige niet zullen overnemen. Over zynen buurman lacht ieder nog al gaarne, maar niet zoo over zich zelven.

"Eere den genen, dien eere toekomt; wy beginnen met het *juiste midden.* Toen de dagbladen dier kleur zoo hevig tegen de *interventie* uitvoeren, hadt gy toen wel verwacht, hen de expeditie van Ancona en die van Antwerpen zoo hoog te hooren ophemelen? ongetwyfeld heeft de Fransche regering in beide die omstandigheden gematigheid en voorzigtigheid getoond; maar zouden de Dagbladschryvers die, vóór de beide ondernemingen, beweerden dat tusschen beide te komen eene misdaad was, niet ruim zoo goed gedaan hebben, wanneer zy hunnen mond gehouden hadden?

"Behoorden niet die zelfde dagbladen, die ter gelegenheid der Poolsche zaken, onophoudelyk met de traktaten van 1815 schermen en luidkeels derzelver nakoming eischen, dezelfde traktaten te eerbiedigen, wanneer het de Nederlanden betreft, en kunnen die verdragen wel gelyktydig bestaan en niet bestaan?

"Laat ons thans tot de liberalen overgaan. Wie waren, weinig jaren geleden, volgens hen de echte koningen? Zy, welken het volk zelf gekozen had. Zie daar nu, het volk in Portugal kiest Don *Miguel*, en geen liberaal blad is er of het zegt, dat Don *Miguel* een *onwettig geweldenaar* is.

"Welke is de nationale party? Die aan den grond des vaderlands verknocht is, de party der inboorlingen; en de antinationale party is die, welke buitenlanders inroept. Na deze definitie gegeven te hebben, noodigen de liberalen alle buitenlanders in Europa, *buitenlandsche* generaals, *buitenlandsche* soldaten, om de *nationale* armee van Don *Pedro* te komen versterken.

"Het volk, zeggen de liberalen is alleen *souverein*; en echter beschuldigt men de *Gazette* en noemt haar eene huichelaarster, omdat zy verlangt, dat het volk aandeel bekome aan de verkiezingen. De liberalen denken derhalve dat het volk souverein is op voorwaarden dat het de souvereiteit niet uitoefene en geene wet zette in de kies-collegiën, waarin lieden, die niet het volk zyn, ten behoeve des volks, lieden die het volk vertegenwoordigen moeten, benoemen zullen, zonder dat het volk er zich mede bemoeit! Waarlyk, men moet het erkennen, er zyn volken die, in hetgeen hunne souvereiniteit betreft, dan al zeer ligt tevreden te stellen zyn.

"Vraag aan de Franschen, wie twintig jaren geleden hunne natuurlyke vyanden waren? De Engelschen, zeggen zy en de Russen zyn onze bondgenooten, omdat wy vereenigd met hen den Engelschen invloed in het Oosten te keer kunnen gaan. Vraag nu, wie hunne vyanden zyn? Zy antwoorden, de Russen, want de Engelschen zyn onze dierbaarste bondgenooten, liberale gouvernementen moeten elkander wederzyds ondersteunen.

"Is opstand een volksregt? *Ja* en *neen*, naar gelang van den datum. In 1789? Ja, in 1800? Neen. De Heer *Lafitte* zegt, *Altyd*. De Royalisten zeggen: *Nooit*. Het juiste midden: *Nu en dan*.

"Laat ons eindelyk tot de Koningsgezinde party komen. De *Gazette* zegt en herhaalt onophoudelyk, dat opstand nooit geoorloofd is. En diezelfde *Gazette* heeft tegen den Belgischen *Courrier de la Meuse* niet durven beweren, het hy onregt gedaan had met tot opstand te dryven. Wanneer het Frankryk betreft, mag men nooit tot opstand komen, betreft het de Nederlanden, dan *weet men niet*...., dan *moet men zien*...

"Toen de liberalen het bewind aan zich getrokken hadden, hebben de Konings-gezinden betoogd, dat men het volk tot het stemregt moet toelaten. En toen de royalisten de magt in handen hadden?.... Wel, toen bewaarden zy het volk voor eene betere gelegenheid.

"De Heer *de Villèle* zette allen af, die zyn stelsel niet volgden, en luidens de *Gazette* deed hy zeer wel. De Heer *Guizot* handelt in dit stuk letterlyk als de Heer *de Villèle*, en de Heer *Guizot* doet zeer verkeerd, de *Gazette* zegt het. *E sempre bene.*

"De *Courrier de la Meuse* wil dat de Geestelykheid zich met zaken van staat zal bezig houden. Men antwoord hem, dat de zoo eerwaardige priesterstand beter geplaatst is voor het altaar dan in het worstelperk der menschelyke hartstogten. Hoe ongerymd! roept de *Courier* uit; zy zyn burgers zoo goed als alle anderen; in de oogen der wet staan zy met hen gelyk. Eensklaps stelt de Belgische regering eene wet op de militie voor, en kondigt haar voornemen aan om de geestelykheid niet vry te stellen. Hoe afschuwelyk! roept de *Courier*; zyn dan de priesters burgers gelyk alle andere en staan zy in de oogen der wet met hen gelyk?

"Juiste midden, legitimisten, republikeinen, royalisten en liberalen, aller soort, land en kleur, gy zult ons overtuigen dat gy opregt zyt, van den dag af, dat gy het besluit zult nemen, om steeds dezelfde taal te voeren en U zelven gelyk te blyven. Wanneer echter zal die dag aanbreken. Helaas wy wachten dien, gelyk het liedje zegt: *te Paschen of op een andren tyd.*"

Afschrift van een gesprek tusschen William IV., Koning van Engeland, lord Grey en prins Talleyrand.

Men wil, dat het brouillon van dit gesprek door de achteloosheid van een' der secretarissen, die het in het net geschreven had, om aan het Fransche hof overgezonden te worden, op tafel is blyven liggen, in vreemde handen geraakt en alzoo wereldkundig geworden. Zie hier dan het gesprek:

Lord GREY. Sire! Het behage Uwe Majesteit aan vriend Talleyrand en my voor eenige oogenblikken gehoor te verleenen.

WILLIAM. Vriend Talleyrand!—Het klinkt vreemd, dat een Engelsche minister en een Fransche prins zoo gemeenzaam met elkander omgaan, dat zy elkander *vrienden* noemen. Franschen en Engelschen waren tot nog toe altoos gezworen vyanden.

TALLEYRAND. Zoo is het ook, Sire! En het is juist om die reden, dat wy ons by Uwe Maj. vervoegd hebben. Franschen en Engelschen hebben meestal tegen elkander geoorloogd, als natuurlyke vyanden.—Maar het wordt tyd, dat dit ophoude, en zy als vrienden zich vereenigen, willen zy niet te gronde gaan, of den eersten rang onder de groote mogendheden verliezen.

GREY. Daar heeft Talleyrand gelyk aan. Wy krygen hoe langer hoe meer geduchte partyen op het vaste land, die het er op toe zullen leggen, om geheel den meester te spelen. Dat is het zoeken, vooral van die Noordsche mogendheden. Als wy niet oppassen, zullen wy er nog geheel onder geraken. Die Rus, die wordt veel te groot. Wy hadden gehoopt, dat hy in den Turkschen oorlog zich genoeg zou afmartelen, om van hem niet meer te vreezen te hebben. Daarom hielpen wy onder de hand den Turk als een ouden getrouwen bondgenoot, zoo veel wy konden. Maar die myn is verkeerd gesprongen *Rusland* is des te grooter en sterker geworden. Te vergeefs hebben wy ook den opstand der *Polen* bewerkt.

WILLIAM. Ja, ik heb het ook op dien Noordschen Beer niet begrepen. Maar wat nu gedaan?

TALLEYRAND. *Frankryk* en *Engeland* moeten, in plaats van elkander te vernielen, zoo als zy tot nog toe gewoon waren, zich vereenigen en eene allianti̇e sluiten.

GREY. Dat ben ik volkomen met Talleyrand eens. Dat is het beste wat wy doen kunnen, om *Rusland* en de andere mogendheden te kortwieken.

WILLIAM. *Engeland* en *Frankryk* geallieerden!—Daar zal de wereld vreemd van ophooren.

TALLEYRAND. De wereld zal er voor sidderen; want, dan zyn wy met ons beiden in staat, aan de geheele wereld de wet te stellen.

GREY. Wy zyn dan ten minste meester ter zee, kunnen met onze schepen alle havens sluiten en blokkeren, en den geheelen handel naar onze havens doen stroomen.

WILLIAM. Maar kunnen wy op die wyze ook ons zelven de keel toebinden?

GREY. Wy hebben het altoos genoeg in onze magt, weder eenige ruimte en vryheid te geven aan den eenen of anderen staat, wiens producten wy noodig hebben.

WILLIAM. Maar als nu de drie groote mogendheden van het vaste land zich ook eens tegens ons vereenigen, hoe dan?

TALLEYRAND. Zy zullen het niet durven doen, behalven dat zy het onderling nooit eens zullen worden.—En al gebeurt dat, dan is *Frankryk*, als het van *Engeland* niet te vreezen heeft, wel in staat hun allen het hoofd te bieden, of anders den een na den anderen den nek te breken, zoo als NAPOLEON gedaan heeft. Onze jonge Franschen, die het van de ouderen gehoord hebben, welk een heerlyk leventje zy by hunne naburen gehad hebben, zyn er dol heet op, om nog eens op die manier by vreemden te gast te gaan. Er is slechts één wenk noodig, en by honderd duizenden vliegen zy er op aan, en zullen binnen kort alle landen van rondsom overstroomd hebben.

WILLIAM. Nog een *maar*. Ik zou vreezen, dat de volken, die eenmaal een bezoek van uwe Franschen gehad hebben, hen nu niet zoo vriendelyk zouden onthalen, maar eerder voet voor voet den grond betwisten.—En dan zoudt gy het toch met uwe honderdduizenden druk genoeg kunnen krygen.

TALLEYRAND. Geen nood. De schrik voor de Fransche wapenen zit er nog in. Als die zich vertoonen, zullen de heeren schutters en al die landstormen spoedig uit elkander stuiven.

WILLIAM. Ik weet niet. Zoo gemakkelyk zie ik dat nog niet in. Dit is toch ook wel anders gebleken, zelfs onder NAPOLEON. Toen de volken in massa tegen hem opstonden, lag hy spoedig met de voeten in de lucht.

TALLEYRAND. Wy kunnen vooreerst eens eene proef nemen met *Holland*, dat zoo stout zich beroemt op zyne heldenscharen en zyn' styfkoppigen Koning.

WILLIAM Wat wilt gy dan met *Holland* beginnen?

TALLEYRAND. Het met geweld dwingen tot onderwerping.

GREY. Ja, anders komt er nooit een einde aan de zaak. Dat protocolleren en schermutselen met de pen, is een geziegezang, daar men by in slaap zou vallen.—Die ZUYLEN VAN NYEVELT doet niets dan redeneren, en zich, in naam van zynen Koning, dan op het eene, dan op het ander regt beroepen. *Pruissen, Rusland* en *Oostenryk* maken allerlei exceptien en clausulen. Dan schynen zy het met ons en de Belgen te houden, en dan weder met de Hollanders. Wat zy eigenlyk willen, weet niemand; en weten zy misschien zelven niet. Neen, er moet eenmaal met kracht doorgetast worden, of anders zullen wy er bekaaid afkomen.

TALLEYRAND. Juist zoo, myn vriend! Nadat de alliantie gesloten is, daar wy straks van gesproken hebben, Sire! is verder ons plan, dat de Franschen met een leger van 60 of 80,000 man door *Belgien* op *Holland* aanrukken, terwyl onze vereenigde vloot van 30 schepen de Hollandsche kust in bestoke, die de koopvaardyschepen wegneme, en in onze havens opbrenge, dat by provisie de oorlogskosten kan goed maken.

WILLIAM. Gy noemt het tamelyk wis met uwe overmagt. Het schynt, dat *Holland*, hoe klein het ook is, U nog al eenig ontzag door zyne houding heeft ingeboezemd, en geen katje is, dat men zonder handschoenen kan aantasten.

GREY. Dat juist niet; maar het is alleen, om eens van onze vereenigde magt vertooning te maken. En zulk eene demonstratie zal ook wel genoeg zyn, om dien trotschen WILLEM, dien men zoo den besten, den roem der Koningen moet hooren noemen, met hangende pootjes by ons te doen komen, zonder dat het bloed behoeft te kosten.

WILLIAM. Dien WILLEM, dat koninkje van zulk een lapje lands, zoo boven ons allen te hooren roemen, kan ik ook niet te best verdragen. Maar ik kan het ook bezwaarlyk van my verkrygen, een' zoo ouden getrouwen bond- en geldsgenoot zoo onregtvaardig op het lyf te vallen; want onregtvaardig, schreeuwend onregtvaardig is het toch: dat zal de geheele wereld zeggen.

TALLEYRAND. Uwe Majesteit, Sire! hecht nog te veel aan die ouderwetsche vormen van regtvaardigheid. De hooge staatkunde van den tegenwoordigen tyd, is daar boven ten eenemale verheven. Zy gaat alleen van *magt* uit, en niet van beginselen van regt en verbonden. Dan kan zy volkomen vry en naar convenientie handelen, zoo als het groote mogendheden betaamt.—Wy kunnen op die wyze het menschdom, dat op deze nieuwe en hooge staatkunde niet bedacht is, het best overrompelen.

WILLIAM. Overduivelen, wilt gy zeggen; want het is uit den boozen.

GREY. Als wy ons door de regelen van regt en billykheid moesten laten binden, wat kan onze overmagt ons dan helpen? Dan zouden de zwakken even veel, en soms meer te zeggen hebben, dan de sterken; de ryken van den tweeden en derden rang, meer dan die van den eersten; waar zou dat heen?

TALLEYRAND. Als ik my aan die zoo hoog geroemde beginselen van regt en pligt had willen storen, had ik my nooit onder alle revolutien, van 1793 af tot nu toe kunnen staande houden, veel minder my als een man van gewigt, by Republikeinen, by BOUNAPARTE, by de Bourbons en nu by de Orleans, noodzakelyk kunnen maken.

WILLIAM. Neem my niet kwalyk, TALLEYRAND, ik hoor U ook daarom vaak een kameleon, een Fransche slang, een' doortrapten schurk, een' ouden schelm noemen. Ja, ik weet niet wat al mooye namen men U geeft.

TALLEYRAND. O! scheldwoorden zyn geen kanonkogels. Zy komen my niet eens aan myn koude kleeren. Ik ben intusschen met dat kameleon-spelen, en zoo voorts, een staatsman van den hoogsten rang, een prins geworden, terwyl ik velen, die langs den weg van regtschapenheid opwaarts willen klimmen, ver beneden my op den grond zie kruipen; en als sommigen my wat te naby komen, ligt ik eventjes mynen voet op, en met een enkel stootje tuimelen zy weder naar beneden.

William. Gy hebt het zekerlyk ver gebragt. Maar begint gy op uwen ouden dag niet voor den dood en de verantwoording in de eeuwigheid te vreezen?

Talleyrand. Myne staatkunde strekt zich zoo ver niet uit. Zy bepaalt zich alleen tot deze wereld. De aangelegenheden van eene andere wereld laat ik aan de bespiegelingen van wysgeeren en geestelyken over.—Daarmede bekommer ik my niet.

Grey. De Belgische aangelegenheden alleen geven ons genoeg te doen. Waarom zullen wy ons dan bemoeyen met die van geheel onzigtbare gewesten.

William. Er ligt my nog eene zwarigheid op het hart, dat ik U niet kan verbergen. Myne vrouw, de Koningin, stelt zich gedurig voor de Hollanders in de bres, zoo als ook velen myner onderdanen, en wel van de deftigsten en aanzienlyksten. De mishandelingen, die wy *Holland* en *Oranje* aandoen, bezwaren haar zoo geweldig, dat zy bykans dag noch nacht my met rust laat. Onlangs heeft zy my een' zeer benauwden droom verhaald, dien zy deswege gehad heeft. Zy droomde, onder anderen, dat ik met myn geheele ministerie, en *Talleyrand* met zyns gelyken, allen in de hel lagen te branden.—Die droom blyft my nog gedurig by. Zoo van den troon in de hel geworpen te worden, moet toch eene zeer onaangename gewaarwording zyn.

Talleyrand. Uwe Majesteit beware zich, dat zy door droomen zich niet late ontrusten!

Grey. Als wy hier dagelyks de ryk geladen Hollandsche schepen zien opbrengen, als zoo vele zegeteekenen, zullen alle muizenesten wel uit het hoofd verdwynen, en al dat geschreeuw over geweld en onregt wel bedaren, zoo als het geraan is toen wy de Deensche vloot binnen onze haven sleepten, na het bombardement van *Koppenhage*.

Talleyrand. En als de Franschen, na het veroveren van de citadel in triomf terugkeeren, dan zal ieder van victorie roepen. De uitslag, waarnaar de menschen meestal oordeelen, zal genoeg de middelen wettigen en het einde kroonen.

William. Nu, ik kan dat alles ook zoo naauwkeurig niet uitpluizen. Gy ziet het beter door, dan ik. Gaat dan uwen gang. Maakt de stukken maar gereed, ik zal ze onderteekenen."

In het heen gaan zeide *Talleyrand* tot GREY. "Uw Koning is toch een goede ziel. Die man wil naar goeden raad luisteren, en laat zich gebruiken. Wat zullen LODEWYK en zyn schoonzoon (die, onder ons gezegd, het tegenwoordig niet ruim hebben) met deze alliantie in hunne nopjes zyn! Er moet iets militairement naar buiten gedaan worden, om hen staande te houden.—Beef nu *Holland*!"—*Arnh. Courant.*